

Cvik „aport“, tedy přinášení předmětů, začínáme psa učit na vodítku nebo šňůře dlouhých cca 5 až 8 metrů. Nejprve upoutáme pozornost psa na „aport“, ten odhodíme a zpočátku psa okamžitě za „aportem“ vypustíme. Jakmile předmět uchopí, mírným tahem šňůry psa přimějeme k rychlému návratu, uchopíme předmět do rukou, se psem se potaháme a necháme ho zvítězit, tedy necháme si předmět vytrhnout z ruky, opět ho přivoláme. Pokud nereaguje, pomůžeme si zase šňůrou a vše několikrát zopakujeme. V další fázi vydáme povel „Pust!“ a dle povahy psa vyměníme jeden – nejlépe zcela stejný – předmět za druhý, nebo podáme pamlskek. Když pes nechce aport pustit za žádnou cenu, mírně zatlačíme pysky psa na jeho zuby. Jakmile pustí aport, dáme mu odměnu: druhý aport nebo pamlskek. Jakmile pes pochopí princip – vyběhnout, uchopení předmětu, návrat – a aport pevně drží, přidáme povel „Sedni!“ Psa necháme sedět pouze několik vteřin a opět s ním začneme „hru na přetahovanou“. Tak pes pochopí, že ani sednutí nemusí znamenat konec „hry“. Dále pokračujeme tak, jak jsme si popsali výše, s tím že někdy psu odebereme „aport“, když již sedí, jindy ze hry. Tím docílíme toho, že pes, který si sedne, „nevyplivne“ automaticky předmět z tlamy, nespojí si sednutí s odevzdáním předmětu.

V momentu, kdy pes již má o „aport“ veliký zájem, nosí nám ho, na povel pouští i předseda, ho posadíme k noze, odhodíme „aport“ a přimějeme psa klidně sedět. Teprve potom ho spolu s povelom vyšleme za odhozeným předmětem. Samozřejmě i u dospělého psa střídáme požadované provedení „aportu“ se hrou „na přetahovanou“, aby pes neztrácel motivaci. Při výuce aportování musíme vždy vycházet z věku psa, jeho zájmu o aport, temperamentu, povahy a dle toho trénink přizpůsobovat. Nejlepší je tento cvik cvičit pod dohledem zkušeného odborníka, protože co jednou u aportu pokazíme, těžko napravujeme. Platí to samozřejmě u každého cviku, ale u složitějšího aportu obzvláště.

ODLOŽENÍ

V minulé lekci jsme naučili svého psa na povel lehnout. Na tento povel navážeme. Zavelíme psovi „Lehni!“ a přidáme povel „Zůstaň!“ Zatím nikam neodcházíme, jen pejska „držíme“ v této poloze. Když chce změnit polohu (sednout, vstát), nedovolíme mu to, rukou ho přidržíme v této poloze a opakujeme povely „Lehni!“ a „Zůstaň!“, přitom ho chválíme a odměňujeme. Po chvíli velíme psovi již známý povel „Sedni!“ a tím ukončujeme povel „Zůstaň!“ Takto to opakujeme velmi často a prodlužujeme pouze dobu, po kterou musí pes ležet. Teprve když pes zůstává na povel ležet i delší chvíli, postupně se od psa vzdalujeme. Nikam přitom nespěcháme, nejprve uděláme malý krok od psa a otočíme se k němu čelem. Na tuto malou vzdálenost totiž můžeme psa okamžitě opravit, kdyby měl tendenci posunovat se za námi nebo měnit polohu. Je dobré vyzbrojit se trpělivostí a dobu i vzdálenost prodlužovat jen velmi pomalu. Když už nám pejskek zůstává ležet na délku vodítka – cca 2 metry, připravíme si dlouhou šňůru – 8 až 10 metrů, přivážeme jí k pevnému bodu – tyčka plotu, strom apod. S pejskem přijdeme k této šňůře, nenápadně mu zaměníme vodítko za šňůru, uděláme například několik obrátů u nohy a pak zavelíme „Lehni

Psu je třeba věnovat plnou pozornost

3. LEKCE DESATERA: Nácvik aportování a odložení

Ve třetí lekci našeho pejskařského desatera budeme pokračovat v nácviku aportování. Naučíme se také další důležitý cvik: odložení psa. tedy jeho ponechání psa na místě ve chvíli, když například potřebujeme udělat nějakou práci, při které by se nám pejskek pletl.

–zůstaň!“ Dlouhá šňůra má v tomto momentu nezastupitelnou úlohu – jistí nám pejska na jednom místě, takže když se zvedne a chtěl by utéct třeba za ostatními psy, nebo s námi hrát hru na „nechytíš mě“, prostě si chytíme šňůru, pejska si přitáhneme k sobě, „vynadáme mu“ – například „co to bylo – tady je lehni – zůstaň“ apod. a pejska vrátíme na místo. I zde prodlužujeme vzdálenost od psa velmi pomalu, abychom měli možnost vždy psa co nejrychleji opravit. Snažíme se postupovat tak, aby pes neměl šanci dělat příliš chyb, stále se držíme tzv. „pozitivního výcviku“. Tím dosáhneme daleko rychleji lepších a spolehlivých výkonů než trestáním a opravováním psa. Také si musíme pamatovat zásadu, že při dlouhodobém ponechání psa na místě odcházíme vždy ve směru odložení tak, aby pes na nás viděl, nebo v případě, že zajdeme do úkrytu, viděl, kam jsme zašli. Nikdy neodcházíme mimo zorný úhel psa. Nikdy také psa z tohoto povelu neodvoláváme. Psa při nácviku chválíme a odměňujeme vždy, když ještě leží, teprve potom dáme povel „Sedni!“, abychom nedocílili toho, že jakmile ke psu přistoupíme, pes si okamžitě bez povelu sedne, protože se těší na odměnu a pochvalu.

POVEL „ČEKEJ!“

Mnoho lidí si neuvědomuje zásadní rozdíl mezi tzv. odložení, které jsme si výše popsali, a „počkáním psa“, například před bytem při čištění tlapek, před vstupem do místnosti, před obchodem apod. Při povelu „Lehni-zůstaň!“ pes nesmí sedat, popolázat - prostě musí zůstat pouze ležet na určeném místě. Toho můžeme dosáhnout pouze tím, že nad psem máme kon-

trolu. I u psa, který tento cvik již zvládá, je nutná kontrola, aby nezjistil, že se dá klidně popolést a páníček na to ani nepřijde – pak samozřejmě své chyby opakuje a násobí a můžeme s nácvikem „odložení“ začít znovu. A vždy je těžší něco napravovat než nedopustit chyby vůbec dělat či je zachytit hned zpočátku. Například přijdeme po dešti se psem domů, ale než vstoupí do bytu, je nutné mu otřít tlapy. Když zde dáme povel „Lehni-zůstaň!“, zajdeme si do koupelny pro hadr, mezitím zazvoní telefon, po chodbě půjdou sousedi, kteří našeho psa znají a osloví ho – pes se s nimi přivítá a v tom momentu je někde úplně jinde, než měl původně být. My vyjdeme zpět na chodbu a co teď? Potrestat, vynadat? Ale co když pes již takto chybje pět minut? Nebo ještě hůř – už se se sousedy dávno přivítal, oni odešli a pes leží zpět na svém místě a my ani netušíme, co se mezitím dělo? Není jednodušší říci psu „Čekej“? Při povelu „Čekej!“ musí pes počkat na určeném místě, ale může popojít, sednout, lehnout, přivítat se se sousedy. S nácvikem začínáme na vodítku – psa přivážeme, dáme povel „Čekej!“ a odcházíme. Po psu vyžadujeme, aby neštěkal, nezmítal se na vodítku, ale může si lehnout, otočit se apod. Postupně psa necháváme na bezpečných místech bez vodítka, ale musíme ho hlídat, aby se příliš nevzdaloval, až postupně docílíme toho, že pes pochopí, co povel „Čekej!“ znamená. Nemusíme se obávat toho, že pes si bude plést povely „Zůstaň!“ a „Čekej!“ Jsou to dva zcela odlišné cviky a je pouze na nás, abychom vždy zvážili situaci a dle toho použili povel.

Zuzana Daušová,
Kateřina Studená – www.helpes.cz